

Proloog

Hyde Park, Londen – 8 april 1912

Terwijl ze zich op haar knieën liet vallen en begon te huilen, keek hij om zich heen. Zoals hij al vermoed had, was het park op dit tijdstip leeg. Joggen was nog lang niet in de mode, en voor daklozen die op een parkbank sliepen, slechts toegedekt door een krant, was het te koud.

Voorzichtig wikkelde hij de chronograaf in de doek en borg hem daarna op in zijn rugzak.

Ze zat naast een van de bomen aan de noordelijke oever van Serpentine Lakes in een tapijt van uitgebloeide lila en gele krokussen. Haar schouders schokten en haar gesnik klonk als de vertwijfelde roep van een gewond dier. Hij kon het nauwelijks verdragen. Maar hij wist uit ervaring dat het beter was om haar met rust te laten, en dus ging hij naast haar in het bedauwde gras zitten, staarde over het spiegelgladde wateroppervlak en wachtte. Wachtte tot de pijn, die haar waarschijnlijk nooit helemaal zou verlaten, wegebde.

Hij voelde zich al net zo ellendig als zij, maar hij probeerde zich

te vermennen. Hij wilde niet dat ze zich ook nog om hem zorgen zou maken.

‘Zijn papieren zakdoekjes eigenlijk al uitgevonden?’ snoof ze ten slotte. Ze keerde hem haar betraande gezicht toe.

‘Geen idee,’ zei hij. ‘Maar ik kan je, helemaal in stijl, een stoffen zakdoek met monogram aanbieden.’

‘G. M. Heb je die soms van Grace gepikt?’

‘Ze heeft hem zelf aan me gegeven. Je mag hem rustig volsnuiten, prinses.’

Toen ze hem de zakdoek teruggaf, vertrok ze haar mond in een scheef lachje. ‘Nu is hij verpest. Sorry.’

‘Ach! In deze tijd hang je hem gewoon te drogen in de zon en gebruik je hem daarna nog een keer,’ zei hij. ‘Het belangrijkste is dat je bent gestopt met huilen.’

Meteen vulden haar ogen zich opnieuw met tranen. ‘We hadden haar niet in de steek mogen laten. Ze heeft ons toch nodig! We weten helemaal niet of onze bluff wel zal werken en we zullen er ook nooit achter komen.’

Hij voelde een steek van pijn bij haar woorden. ‘Als we dood waren, had ze nog minder aan ons gehad.’

‘Hadden we ons nou maar samen met haar kunnen verstoppen, ergens in het buitenland, onder een valse naam, alleen maar tot ze oud genoeg zou zijn...’

Hij onderbrak haar door heftig zijn hoofd te schudden. ‘Ze zouden ons overal gevonden hebben, dat hebben we toch al duizendmaal besproken. We hebben haar niet in de steek gelaten, we hebben het enige juiste gedaan: we hebben een leven in veiligheid voor haar mogelijk gemaakt. In elk geval voor de komende zestien jaar.’

Ze zweeg een moment. Ergens in de verte hinnikte een paard, en vanaf de West Carriage Drive hoorde je stemmen, terwijl het toch al bijna nacht was.

‘Ik weet dat je gelijk hebt,’ zei ze. ‘Het doet alleen zo veel pijn om te weten dat we haar nooit meer zullen zien.’ Ze streek met haar hand over haar behuilde ogen. ‘We zullen ons in elk geval niet vervelen. Vroeg of laat zullen ze ons ook in deze tijd opsporen en ons de Wachters op de nek sturen. Hij zal noch de chronograaf, noch zijn plannen zonder strijd opgeven.’

Hij grijnsde, omdat hij de lust tot avontuur in haar ogen zag opflakkeren en wist dat de crisis vooralsnog bezworen was. ‘Misschien zijn we hem toch te slim af geweest, of blijkt dat tweede geval uiteindelijk helemaal niet te functioneren. Dan zit hij klem.’

‘Ja, dat zou mooi zijn. Maar als het wel werkt, zijn wij de enigen die zijn plannen kunnen dwarsbomen.’

‘Alleen al daarom hebben we het juiste gedaan.’ Hij stond op en sloeg het vuil van zijn spijkerbroek. ‘Kom! Dat rottige gras is nat, en jij moet nog voorzichtig zijn.’

Ze liet zich door hem omhoogtrekken en kussen. ‘Wat doen we nu? Besluiteloos keek ze naar de brug die Hyde Park scheidde van Kensington Gardens.

‘Eerst plunderen we de depots van de Wachters en slaan we een flinke voorraad geld in. En daarna...’ Hij grijnsde breed. ‘Daarna zouden we de trein naar Southampton kunnen nemen. Daarvandaan vertrekt woensdag de Titanic voor haar eerste tocht.’

Ze lachte. ‘Dus dat is jouw idee van voorzichtig zijn! Ha, maar ik doe mee.’

Hij was zo blij dat ze weer kon lachen, dat hij haar meteen nog

een keer kuste. ‘Ik dacht eigenlijk... Je weet toch dat kapiteins op volle zee het recht hebben om huwelijken te sluiten, prinses?’

‘Wil je met me trouwen? Op de Titanic? Ben je gek geworden?’

‘Dat zou toch vreselijk romantisch zijn.’

‘Tot dat gedoe met die ijsberg.’

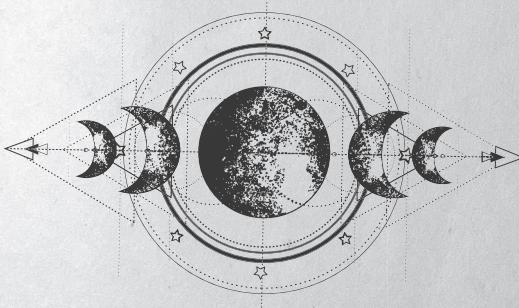
‘We stappen natuurlijk uit in Queenstown. Nou, wil je mijn vrouw worden?’

Ze legde haar hoofd tegen zijn borst en begroef haar gezicht in zijn jasje. ‘Ik hou zo veel van je, dus: ja,’ mompelde ze.

Hij trok haar nog dichter tegen zich aan. Een tijdje stonden ze daar gewoon, totdat hij haar uiteindelijk zachtjes van zich afduwde en diep ademhaalde. ‘Ben je klaar voor het volgende avontuur, prinses?’

Ze reikte naar zijn hand en greep die stevig vast. ‘Ik ben er klaar voor als jij dat ook bent,’ zei ze zacht.

Een ongecontroleerde reis door de tijd kondigt zich in de regel een paar minuten, soms ook uren of zelfs dagen van tevoren aan door een duizelig gevoel in hoofd, maag en/of benen. Veel gendragers maken bovendien melding van migraineachtige hoofdpijn. De eerste tijdsprong - ook initiatiesprong genoemd - vindt plaats tussen het zestiende en zeventiende levensjaar van de gendrager. Daarom wordt aanbevolen om tijdreizigers vanaf hun zestiende verjaardag nauwlettend in de gaten te houden en bij het geringste teken van symptomen ervoor te zorgen dat de tijdsprong zo veilig mogelijk verloopt. De keuze van een historisch ongevaarlijke locatie is hierbij vereist.

Maandagmiddag in de schoolkantine merkte ik het voor het eerst. Heel even had ik het gevoel dat je krijgt in de achtbaan, wanneer je vanaf het hoogste punt naar beneden raast. Het duurde maar twee seconden, maar het was genoeg om ervoor te zorgen dat ik een bord aardappelpuree met saus over mijn schooluniform kiepte. Het bestek kletterde op de vloer, het bord kon ik nog net vasthouden.

‘Dat spul smaakt toch al alsof iemand het van de vloer heeft opgeveegd,’ zei mijn vriendin Leslie, terwijl ik de viezigheid zo goed en zo kwaad als het ging opruimde.

Natuurlijk keek iedereen mijn kant uit.

‘Als je wilt, kun je mijn portie ook nog best over je blouse uitsmeren.’

‘Nee, dank je.’

De blouse van het schooluniform van Saint Lennox had toevallig precies de kleur van aardappelpuree, maar desondanks viel de vlek akelig op. Ik knoopte het donkerblauwe jasje eroverheen dicht.

‘Hè, moet de kleine Gwenny weer eens met haar eten spelen?’

zei Cynthia Dale spottend. ‘Ga alsjeblieft niet naast mij zitten, viezerik.’

‘Alsof ik vrijwillig naast jou zou gaan zitten, Cyn.’ Helaas had ik wel vaker kleine ongelukjes met het schooleten.

Afgelopen week nog was mijn groene drilpuddinkje uit zijn aluminium bakje geglipt en twee meter verderop in de spaghetti carbonara van een brugklasser geland. De week daarvoor had ik mijn kersensap omgestoten en alle leerlingen aan tafel hadden eruitgezien alsof ze de mazelen hadden. En hoe vaak ik al niet die idiote das die bij het schooluniform hoorde in saus, sap of melk had gedoopt, wist ik niet eens meer.

Alleen was ik daarbij nooit eerder duizelig geweest. Ach, waarschijnlijk had ik het me maar verbeeld. De laatste tijd was er bij ons thuis gewoon te veel over gevoelens van duizeligheid gesproken. Niet die van mij, trouwens, maar van mijn nichtje Charlotte, die, knap en onberispelijk verzorgd als altijd, naast Cynthia zat en haar aardappelpuree naar binnen lepelde.

De hele familie wachtte erop dat Charlotte duizelig zou worden. Op sommige dagen informeerde lady Arista – mijn grootmoeder – elke tien minuten of ze al wat voelde. De pauze daartussen werd door mijn tante Glenda, Charlottes moeder, benut om precies hetzelfde te vragen. En elke keer als Charlotte ontkende, kneep lady Arista haar lippen op elkaar en zuchtte tante Glenda. Soms ook omgekeerd.

De anderen – mijn moeder, mijn zus Caroline, mijn broer Nick en oudtante Maddy – rolden met hun ogen. Natuurlijk was het opwindend om iemand met het tijdreisgen in de familie te hebben, maar met de jaren sleet het enthousiasme toch danig. Soms

waren we de hele poppenkast die zich rond Charlotte afspeelde gewoon vreselijk zat.

Charlotte zelf verborg haar gevoelens achter een mysterieuze Mona Lisa-glimlach. Als ik in haar schoenen had gestaan, zou ik ook niet geweten hebben of ik blij moest zijn over het uitblijven van de duizeligheid of me zou moeten ergeren. Nou ja, om eerlijk te zijn was ik er vermoedelijk blij om geweest. Ik was meer van het bangige type. Ik was erg op mijn rust gesteld.

‘Vroeg of laat is het zover,’ zei lady Arista elke dag. ‘En dan moeten we erop voorbereid zijn.’

Inderdaad was het na de lunch zover, tijdens de geschiedenisles van meneer Whitman. Ik was hongerig uit de kantine vertrokken. Tot overmaat van ramp had ik namelijk ook nog een zwarte haar gevonden in mijn toetje – vanillepudding met kruisbessen-compote – en ik was er niet zeker van geweest of het er een van mijzelf of van een keukenhulp was. Mijn eetlust was in elk geval bedorven.

Meneer Whitman gaf ons het geschiedenisproefwerk terug dat we de week ervoor gemaakt hadden. ‘Jullie hadden je blijkbaar goed voorbereid. Vooral Charlotte. Een A-plus voor jou.’

Charlotte veegde een paar lokken van haar glanzende rode haar uit haar gezicht en zei: ‘O,’ alsof dat resultaat haar vreselijk veraste. Terwijl ze altijd bij alle vakken de beste cijfers haalde.

Deze keer konden Leslie en ik echter ook tevreden zijn. We hadden alle twee een A-min, hoewel onze ‘goede voorbereiding’ er vooral uit bestaan had dat we films met hetzelfde thema hadden gekeken, onder het genot van chips en ijs. Bij deze lesmethode bleef alles op de een of andere manier toch beter hangen. Het was

echter wel oppassen geblazen, omdat filmmakers het niet altijd zo nauw namen met de waarheid.

Bij geschiedenis waren we altijd een en al oor, dankzij meneer Whitmans. Zijn verhalen waren gewoon zo interessant dat je niet anders kon dan ernaar luisteren. Meneer Whitman zelf was ook erg interessant. De meeste meisjes waren heimelijk of minder heimelijk verliefd op hem. En mevrouw Counter, onze aardrijkskundelares, ook. Elke keer als meneer Whitman langs haar liep, werd ze knalrood. Hij zag er dan ook ongelooflijk goed uit, daarover was iedereen het eens. Dat wil zeggen: iedereen behalve Leslie. Zij vond dat meneer Whitman eruitzag als een eekhoorntje uit een tekenfilm.

‘Altijd als hij me met die grote bruine ogen aankijkt, wil ik hem nootjes voeren,’ zei ze. Ze ging zelfs zo ver om de opdringerige eekhoorntjes in het park niet langer ‘eekhoorntjes’ te noemen, maar alleen nog ‘meneer Whitmans’. Dom genoeg was dat op de een of andere manier aanstekelijk en inmiddels zei ik ook altijd: ‘Ah, kijk daar nou, dat dikke kleine meneer Whitmannetje, wat lief!’ als er een eekhoorntje dichterbij hupte.

Door die hele eekhoorntjestoestand waren Leslie en ik de enige meisjes in onze klas die niet liepen te zwijmelen over meneer Whitman. Ik probeerde het af en toe wel (al was het maar omdat de jongens in onze klas allemaal vreselijk kinderachtig waren), maar het hielp niets: de vergelijking met een eekhoorntje had zich onherroepelijk in mijn brein genesteld. En niemand koestert romantische gevoelens voor een eekhoorn!

Cynthia had het gerucht de wereld in geholpen dat meneer Whitman naast zijn studie als model had gewerkt. Als bewijs had

ze een reclamepagina uit een glossy gescheurd, waarop een man die wel enigszins op meneer Whitman leek, zich met doucheegel inzepte.

Op Cynthia na geloofde niemand dat meneer Whitman de doucheegel-man was. Die had namelijk een kuiltje in zijn kin en meneer Whitman niet.

De jongens uit onze klas vonden meneer Whitman niet zo fantastisch. Vooral Gordon Gelderman kon hem niet uitstaan. Voordat meneer Whitman bij ons op school kwam werken, waren de meisjes uit onze klas namelijk verliefd geweest op Gordon.

Ik ook, moet ik helaas toegeven, maar toen was ik pas elf en Gordon best wel schattig. Nu, op zijn zestiende, was hij alleen nog maar irritant. Bovendien had hij al twee jaar lang de baard in de keel. Helaas weerhield het afwisselende gepiep en gebrom hem er niet van om voortdurend allerlei onzin uit te kramen.

Momenteel wond hij zich vreselijk op over zijn F voor het geschiedenisproefwerk. ‘Dat is discriminatie, meneer Whitman. Ik had minstens een B moeten krijgen. U mag me geen slecht cijfer geven alleen maar omdat ik een jongen ben.’

Meneer Whitman pakte het proefwerk weer uit Gordons hand en sloeg een pagina om. ‘*Elizabeth de Eerste was zo woest lelijk, dat ze geen man kon krijgen. Daarom werd ze door iedereen de lelijke maagd genoemd,*’ las hij voor.

De klas giechelde.

‘Ja, en? Klopt toch,’ verdedigde Gordon zich. ‘Hé, kom op, die koeienogen, die strakke kop en vooral dat geschifte kapsel.’

We hadden de schilderijen van de Tudors in de *National Portrait Gallery* grondig moeten bestuderen, en inderdaad zag

Elizabeth I er op die afbeeldingen niet bepaald aantrekkelijk uit.

‘Ze noemde zichzelf de maagdelijke koningin,’ zei meneer Whitman tegen Gordon, ‘omdat...’ Hij onderbrak zichzelf. ‘Voel je je niet goed, Charlotte? Heb je hoofdpijn?’

Meteen keek iedereen naar Charlotte.

Charlotte hield haar hoofd in haar handen. ‘Ik voel me alleen duizelig,’ zei ze en ze wierp mij een betekenisvolle blik toe. ‘Alles draait.’

Ik haalde diep adem. Het was dus zover. Onze grootmoeder zou verrukt zijn. En tante Glenda al helemaal.

‘O, cool,’ fluisterde Leslie naast me. ‘Wordt ze nu doorzichtig?’

Hoewel lady Arista ons van jongs af aan had ingeprent dat we onder geen beding met wie dan ook over de gebeurtenissen in onze familie mochten praten, had ik voor mezelf besloten om dit verbod met betrekking tot Leslie te negeren. Tenslotte was ze mijn allerbeste vriendin, en allerbeste vriendinnen hebben geen geheimen voor elkaar.

Voor het eerst sinds ik haar kende (wat om precies te zijn mijn hele leven was), maakte Charlotte een bijna hulpeloze indruk. Ik daarentegen wist wat me te doen stond. Tante Glenda had het me vaak genoeg op het hart gedrukt.

‘Ik breng Charlotte naar huis,’ zei ik tegen meneer Whitman terwijl ik opstond. ‘Als u dat goedvindt.’

Meneer Whitmans blik rustte nog steeds op Charlotte. ‘Dat lijkt me een prima idee, Gwendolyn. Beterschap, Charlotte.’

‘Dank u wel,’ zei Charlotte, een beetje uit de hoogte. Op weg naar de deur wankelde ze even. ‘Kom je, Gwenny?’

Ik haastte me naar haar toe om haar arm beet te pakken. Voor

het eerst voelde ik me in aanwezigheid van Charlotte enigszins belangrijk. Het was een prettige gewaarwording om voor de verandering een keer nodig te zijn.

‘Bel me later op om alles te vertellen,’ fluisterde Leslie me nog toe.

Buiten de klas was Charlottes hulpeloosheid al snel weer verdwenen. Ze wilde zelfs haar spullen nog uit haar kastje halen.

Ik pakte haar bij haar mouw. ‘Laat toch zitten, Charlotte! We moeten zo snel mogelijk naar huis. Lady Arista heeft gezegd...’

‘Het is alweer voorbij,’ zei Charlotte.

‘Nou en? Het kan toch elk moment opnieuw gebeuren.’

Charlotte liet zich door mij de andere kant op trekken.

‘Waar heb ik dat krijtje nou?’ Ik voelde onder het lopen in mijn jaszak. ‘O, hier is het. En mijn telefoon. Zal ik vast naar huis bellen? Ben je bang? O, domme vraag, sorry. Ik ben ook zo opgewonden.’

‘Is wel oké. Ik ben niet bang.’

Ik keek haar van opzij aan, om te zien of ze de waarheid sprak. Ze had haar kleine, verwaande Mona Lisa-lachje opgezet en het was onmogelijk om te zeggen welke gevoelens ze daarachter verborg.

‘Zal ik naar huis bellen?’

‘Wat heeft dat nou voor nut?’ was Charlottes wedervraag.

‘Ik dacht alleen...’

‘Laat het denken maar aan mij over,’ zei Charlotte.

We liepen naast elkaar de stenen trap af, in de richting van de nis waarin James altijd zat. Hij stond meteen op toen hij ons zag, maar ik glimlachte alleen. Het probleem met James was

dat behalve ik niemand hem kon zien of horen. James was een geest. Daarom vermeed ik het om met hem te praten wanneer er anderen bij waren. Alleen bij Leslie maakte ik een uitzondering. Zij had nooit een seconde aan James' bestaan getwijfeld. Leslie geloofde alles wat ik haar vertelde, en dat was een van de redenen dat ze mijn beste vriendin was. Het speet haar vreselijk dat zij James zelf niet kon zien of horen.

Ik was daar eigenlijk wel blij om, want het eerste dat James had gezegd toen hij Leslie zag, was: 'Mijn lieve Heer in de hemel! Dat arme kind heeft meer zomersproeten dan er sterren in het heelal zijn! Als ze niet zeer spoedig begint met het gebruiken van een goede bleeklotion, zal er nooit een man zijn die haar wil!'

'Vraag hem of hij misschien ergens een schat heeft begraven,' was het eerste dat Leslie had gezegd toen ik de twee aan elkaar voorstelde.

Helaas had James nergens een schat begraven. Hij was nogal beledigd dat Leslie hem voor zoiets aanzag. Hij was ook altijd beledigd als ik deed alsof ik hem niet zag. Hij was sowieso gewoon vreselijk snel beledigd.

'Is hij doorzichtig?' had Leslie me bij die eerste ontmoeting gevraagd. 'Of zie je hem in zwart-wit?'

Nee, James zag er eigenlijk heel normaal uit. Op zijn kleren na natuurlijk.

'Kun je door hem heen lopen?'

'Ik weet het niet, ik heb het nog nooit geprobeerd.'

'Probeer het nu dan eens,' had Leslie voorgesteld.

Maar James wilde niet toestaan dat ik door hem heen liep. 'Hoezo, geest?' riep hij verontwaardigd uit. 'James August

Peregrin Pimplebottom, erfgenaam van de veertiende graaf van Hardsdale, laat zich niet beledigen, ook niet door jonge meisjes.’

Net als zo veel geesten wilde hij gewoonweg niet accepteren dat hij geen mens meer was. Hij kon zich met de beste wil van de wereld niet herinneren dat hij gestorven was. We kenden elkaar inmiddels vijf jaar, sinds mijn eerste dag op Saint Lennox Highschool, maar voor James leek het nog maar een paar dagen geleden dat hij in de club met zijn vrienden een potje had zitten kaarten en over paarden, schoonheidspukkels en pruiken had zitten keuvelen. (Hij had beide: een nepschoonheidspukkel en een pruik, wat er overigens beter uitzag dan het misschien klinkt.) Dat ik sinds we elkaar hadden leren kennen ongeveer twintig centimeter gegroeid was, negeerde hij opzettelijk. Net als het feit dat het stadspaleis van zijn vader allang een privéschool geworden was, met stromend water, elektrisch licht en centrale verwarming. Het enige dat hij van tijd tot tijd leek te registreren, was de rok lengte van ons schooluniform. Blijkbaar was het zien van vrouwelijke kuit en enkels in zijn tijd een zeer zeldzame gebeurtenis geweest.

‘Het is niet erg beleefd voor een dame om een hogergeplaatste heer niet te groeten, miss Gwendolyn,’ riep hij nu, weer eens vreselijk op zijn teentjes getrapt dat ik hem geen aandacht schonk.

Meteen kreeg ik spijt. ‘Sorry, James, maar we hebben haast.’

‘Als ik op wat voor manier dan ook behulpzaam kan zijn, sta ik vanzelfsprekend tot jullie beschikking.’ James trok de kanten manchetten aan zijn mouwen recht.

‘Nee, bedankt. We moeten alleen snel naar huis.’ Alsof James ons had kunnen helpen! Hij kon nog niet eens een deur openmaken. ‘Charlotte voelt zich niet goed.’